

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 94/2017-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, zastúpenej obchodnou spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Kvasnica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 221/2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 221/2007 porušené boli.

2. Okresnému súdu Nové Zámky prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 221/2007 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Nové Zámky p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Nové Zámky je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., trovy právneho zastúpenia v sume 362,60 € (slovom tristošesťdesiatdva eur a šesťdesiat centov) na účet jej právneho zástupcu – obchodnej spoločnosti JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 94/2017-18 z 15. februára 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 221/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“ alebo „exekučné konanie“).

2. Nosnou sťažnostnou argumentáciou sťažovateľky bolo tvrdenie, že okresný súd v napadnutom exekučnom konaní (o vymoženie pohľadávky v sume 1 041,96 € s príslušenstvom voči povinnému v 1. rade [REDACTED], povinnej v 2. rade [REDACTED], povinnému v 3. rade [REDACTED] a povinnému vo 4. rade [REDACTED]; pozn.) i napriek návrhu samotného súdneho exekútora na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného (na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1395/2010/CE z 15. decembra 2010 z pôvodného oprávneného – obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., na sťažovateľku; pozn.) „ani po uplynutí doby dlhšej ako 40 mesiacov odo dňa, kedy bol súdu doručený návrh súdneho exekútora na zmenu účastníka konania vedeného pred Okresným súdom Nové Zámky pod sp. zn. 5Er/221/2007“, o podanom návrhu súdneho exekútora na zmenu účastníka konania na strane oprávneného nerozhodol.

3. Sťažovateľka s ohľadom na uvedené žiadala, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv zaručených ústavou, ako aj dohovorom, prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov, priznal jej finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €, ako aj úhradu trov konania v sume 362,60 €.

4. Na základe výzvy ústavného súdu sa predseda okresného súdu JUDr. Jozef Kanás vyjadril k priebehu konania podaním sp. zn. Spr. 1623/2017 z 2. februára 2017, v rámci ktorého neuznal opodstatnenosť sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti a k nosnej sťažnostnej námietke sťažovateľky uviedol nasledovné:

„... o návrhu na pripustenie zmeny účastníka, ktorú súdny exekútor doručil súdu dňa 22.07.2013, nebolo možné v súlade s ustanovením § 37 odsek 3 Exekučného poriadku rozhodnúť v zákonnej lehote, aj keď bol návrh podaný oprávnenou osobou, keďže exekútor k návrhu nepripojil oznámenie oprávneného o prevode práv z exekučného titulu. Predmetná exekučná vec bola dňa 11.01.2016 v rámci prerozdelenia agendy 5Er pridelená sudcovi JUDr. Petrovi Rajňákovi s tým, že na základe jeho poverenia vyšší súdny úradník, napriek nepredloženiu vyššie uvedeného oznámenia oprávneného, jeho potrebu právne inak posúdil a rozhodol o pripustení zmeny účastníka. Pokiaľ aj v rámci konania došlo v exekučnej veci sp. zn. 5Er/221/2007 k časovým posunom v jej vybavení, stalo sa tak výlučne z objektívnych

dôvodov s ohľadom na veľkú zaťaženosť súdu – na neustále sa zvyšujúci nápad vecí C, Er, ich rozsiahlosť a právnu náročnosť pri nemeniacom sa počte sudcov, vyšších súdnych úradníkov a asistentov vybavujúcich túto agendu. “

Okresný súd následne podaním z 2. marca 2017 ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

5. Zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 5 Er 221/2007, ktorý bol ústavnému súdu na základe jeho žiadosti zo strany okresného súdu predložený na nahliadnutie, ústavný súd považoval za preukázané, že okresný súd o návrhu súdneho exekútora JUDr. Dušana Noskoviča zo 16. júla 2013 (súčasťou návrhu boli okrem iného aj návrh sťažovateľky na pripustenie zmeny účastníka konania z 12. júla 2013 a zmluva o postúpení pohľadávok z 15. decembra 2010; pozn.) doručenom mu 22. júla 2013 i napriek urgencii sťažovateľky (podaním z 5. marca 2015 a sťažnosťou na prieťahy v konaní z 20. októbra 2015; pozn.) rozhodol až uznesením č. k. 5 Er 221/2007-64 zo 17. januára 2017, ktorým pripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného.

6. Sťažovateľka v stanovisku zo 6. marca 2017, ktorým reagovala na vyjadrenie predsedu okresného súdu (bod 4), v podstatnom zotrvala na svojej sťažnostnej tak vecnej, ako aj právnej argumentácii a súhlasila s upustením od ústneho pojednávania vo veci. Vo vzťahu k vyjadreniu predsedu okresného súdu ďalej uviedla: *„Nakoľko bolo o návrhu na zmenu účastníka konania zo dňa 12.07.2013 rozhodnuté bez toho, aby bolo porušovateľovi doručené oznámenie oprávneného o prechode práv z exekučného titulu, pričom zo zákona nevyplývala potreba toto oznámenie doručiť porušovateľovi, t. j. zo zákona nevyplýva, že oznámenie oprávneného o prechode práv z exekučného titulu je zákonná náležitosť návrhu na zmenu účastníka konania (inak by nebolo v právnom štátne možné o návrhu na zmenu účastníka konania zo dňa 12.07.2013 rozhodnúť bez jeho doručenia porušovateľovi) sťažovateľ má za to, že je neprijateľné, aby porušovateľ obhajoval nedodržanie zákonnej lehoty nedoručením takéhoto oznámenia. Zároveň si sťažovateľ dovoľuje podotknúť, že lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu účastníka konania je podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku 60 dní, pričom súd sa počas tejto doby ani len nezaoberal návrhom na zmenu účastníka konania zo dňa 12.07.2013.*

Zároveň si sťažovateľ dovoľuje uviesť, že ešte v roku 2014 sa snažil docieľiť toho, aby o návrhu na zmenu účastníka konania zo dňa 12.07.2013 bolo rozhodnuté. Sťažovateľ dňa 13.01.2014 zaslal porušovateľovi žiadosť o rozhodnutie o návrhu na zmenu účastníkov konania zo dňa 12.07.2013. Teda sťažovateľ na začiatku roku 2014 dal do pozornosti porušovateľovi skutočnosť, že bol podaný i druhý návrh na zmenu účastníka konania, t. j. návrh súdneho exekútora na zmenu účastníka konania zo dňa 12.07.2013, pričom žiadal, aby o ňom bolo rozhodnuté. Následne dňa 11.08.2014 bola porušovateľovi podaná sťažnosť, nakoľko o návrhu súdneho exekútora na zmenu účastníka konania zo dňa 12.07.2013 nebolo rozhodnuté. Dňa 17.09.2014 sťažovateľ obdržal od predsedu Okresného súdu Nové Zámky, t. j. od porušovateľa, odpoveď na vyššie uvedenú sťažnosť č. Spr 1583/14, v ktorej uviedol, že návrh bol zamietnutý.

V prípade, ak by sa súd dostatočne zoberal touto vecou, už pri riadnom vybavení žiadosti zo dňa 13.01.2014 alebo sťažnosti zo dňa 11.08.2014 by súd zistil, že boli podané dva návrhy na zmenu účastníka konania, avšak v dôsledku nedôslednej práce porušovateľa (čo vyplýva i z odpovede na sťažnosť zo dňa 17.09.2014 č. Spr 1583/14) mal súd za to, že bol podaný iba jeden návrh na zmenu účastníka konania.“

7. Ústavný súd následne so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľky upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Z uvedeného dôvodu senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe podanej ústavnej sťažnosti, písomne podaných stanovísk tak okresného súdu, ako aj sťažovateľky a na základe predloženého súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 5 Er 22/2007, ako aj spisu súdneho exekútora sp. zn. EX 40/16 (a spisu pôvodného súdneho exekútora sp. zn. EX 398/07).

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia jej základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Er 221/2007.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

10. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

12. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Keďže konanie začalo za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala z dikcie ustanovenia § 6 OSP, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nahradil OSP a ktorý vo svojich ustanoveniach upravuje zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania v čl. 17. Podľa § 157 ods. 1 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne § 100 ods.1 OSP).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

15.A Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že exekučné spory tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložité.

Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na ústavnou sťažnosťou napadnuté konanie okresného súdu. V kontexte uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že samotný okresný súd právnu alebo skutkovú zložitosť veci nenamietal.

15.B Správanie sťažovateľky ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri posudzovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti zistil, že sťažovateľka sa žiadnym významným spôsobom nepričinila o predĺženie súdneho konania.

Sťažovateľka taktiež v predmetnom konaní žiadala, aby okresný súd vo veci konal, a podala sťažnosť na priet'ahy v konaní predsedovi okresného súdu.

15.C Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a v súlade so svojou predchádzajúcou štandardnou judikatúrou predovšetkým konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, že predmetné exekučné konanie nebolo právoplatne skončené, hoci prebieha na okresnom súde od roku 2007.

Podľa názoru ústavného súdu exekučné konanie ako nadväzujúce na základné konanie, ktoré trvá tak dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. II. ÚS 3/09, III. ÚS 170/2010, III. ÚS 21/2014).

16. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania (strán sporu). Aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľka obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol (napr. IV. ÚS 164/03, IV. ÚS 121/04, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 380/08, I. ÚS 158/2010).

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti hodnotené v bode 15.A až 15.C ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva

sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

Ústavný súd považoval za nesporné (bod 5), že okresný súd o návrhu súdneho exekútora JUDr. Dušana Noskoviča zo 16. júla 2013 doručenom mu 22. júla 2013 i napriek urgencii sťažovateľky (podaním z 5. marca 2015 a sťažnosťou na prietahy v konaní z 20. októbra 2015; pozn.) rozhodol až po tri a pol roku uznesením č. k. 5 Er 221/2007-64 zo 17. januára 2017, ktorým pripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného. Uvedeným spôsobom okresný súd z vlastnej vôle upustil od pôvodne prezentovaného stanoviska, že návrh na zmenu účastníkov exekučného konania na strane oprávneného bol zákonne nesprávny, a preto treba vychádzať z pôvodného zamietnutia tohto návrhu.

18. Lustráciou ústavného súdu bolo zistené, že napadnuté konanie nebolo do času rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, preto ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 221/2007 v ďalšom období postupoval bez zbytočných prietáhov, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

V kontexte obrany okresného súdu (bod 4) spočívajúcej v personálnych problémoch okresného súdu ako objektívnej príčiny spôsobujúcej prietahy v konaní ústavný súd zdôrazňuje, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02).

19. Keďže ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené, zaoberal sa aj jej žiadosťou

o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľka žiadala, aby jej bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.

20. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

21. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

22. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia zoberal ústavný súd do úvahy správanie samotnej sťažovateľky (bod 15.B), ako aj iné okolnosti danej veci [predmet sporu – exekučné konanie (bod 15.A), celkovú dĺžku doterajšieho priebehu napadnutého konania hodnotenú v bode 15.C, moment vstupu sťažovateľky do konania na základe singularnej sukcesie a postup súdu v danej veci] a rozhodol o priznaní finančného zadosťučinenia v sume 500 € (bod 3 výroku tohto rozhodnutia).

23. Ústavný súd nevyhovел v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 22). Z uvedeného dôvodu ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto rozhodnutia.

24. Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním.

Sťažovateľka si uplatnila úhradu trov konania spolu v sume 362,60 €, a to za dva úkony po 143 € + 2 x režijný paušál po 8,58 € (prevzatie a prípravu zastupovania a spísanie sťažnosti). Výsledná suma je navýšená o 20 % daň z pridanej hodnoty, t. j. 60,43 €.

25. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky – obchodnej spoločnosti JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP), v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

26. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017